

Ένα διήγημα - τεκμήριο της μεταναστευτικής εμπειρίας από την Ελένη Ρέτση:

«ΧΑΡΥ ΑΠ ΓΚΕΡΛΣ»

ΜΕΡΟΣ Β' - ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Ετσι ήταν κυρά-Ευτέρπη, μα ας τα αφήσουμε γιατί πονάνε... όλα αυτά ανήκουν πλέον στο παρελθόν, ας βλέπουμε το μέλλον των παιδιών μας, ας πηγαίνουμε κανένα ταξιδάκι στη γένετρα μας να ξεσκάζουμε λίγο.

Σωστά τα λες κυρ-Λάζαρε, μην σε απασχολώ γιατί έχεις και δουλειά! Εγώ ξεχάστηκα και περιπλανήθηκα στα παλιά και έξυσα τις πληγές μας που είναι σαν την ψώρα που σαν ξαπλωθεί ξύνεται ολόκληρη η χώρα.

Έτσι και οι μετανάστες, σαν σμίξουν ξύνουν τις πληγές τους και ρέουν αίμα και ποτίζουν το αυστραλιανό χώμα, γι' αυτό χρειαζόμαστε να ελαφρύνουμε τις δόλιες καρδιές μας πηγαίνοντας σε Ελληνικούς χορούς να ξεσκάζουμε.

Πώς να ξεχαστούνε κυρ-Λάζαρε, εκείνα τα πικρά χρόνια, βέβαια τώρα έχομε αποκτήσει κτίρια λιμουζίνες καταστήματα εργοστάσια, Εκκλησίες, νοσοκομεία, γηροκομεία, σχολεία, σπουδασμένα με υψηλές θέσεις παιδιά.

Ευτυχώς, κυρά Ευτέρπη, για όσους πέτυχαν οικονομικά και με τα παιδιά τους, αφού τα πάντρεψαν και τα αποκατάστησαν καλά, αλλοίμονο σε εκείνους που απέτυχαν και στα δυο, τους έμεινε η ξενιτιά, οι αρρώστιες και τα γηρατειά.

Υπάρχουν συμπατριώτες μας που έχουν αποκτήσει τα πάντα, αλλά έχασαν τα παιδιά τους, δηλαδή τους έχουν εγκαταλείψει λόγω του ατομικισμού της εποχής μας και της απληστίας, δεν θυμούνται τους αγώνες των γονιών τους.

Δεν τους συμπονούν, δεν τους επισκέπτονται στα σπίτια, στα νοσοκομεία, στα γηριατρεία, στα γηροκομεία, είναι επιστήμονες, δικαστές, δικηγόροι, καθηγητές και προσβάλλονται να συστήνουν στους φίλους τους τους γέροντες γονείς τους.

Δεν τους θέλουν στις δεξιώσεις τους γιατί είναι αγράμματοι και αμόρφωτοι κοινωνικά λένε, αφού ήρθαν από τα χωριά μας, δεν κάθονται όταν παντρεύονται, στο ίδιο σπίτι, δεν τα βρίσκουν με τα πεθερικά, αλλά ούτε με τους γονείς τους.

Κυρά-Ευτέρπη, τούτης της εποχής τα παιδιά, δεν ξέρουν κακουχίες, πόνους και δυστυχίες. Μα ας χαρούνε τα αγαθά, αφού γι' αυτά αγωνιστήκαμε μια ζωή στην ξενιτιά. Άσχετα αν εμείς δεν ξεχνάμε πως είναι μητριά η δική μας ξενιτιά.

Μα και αυτοί που παλιννόστησαν μια, δυο και τρεις φορές στην Ελλάδα δεν τα βρήκανε εύκολα, μετάνιωσαν και επιστρέψαν πίσω στην Αυστραλία, έτσι λοιπόν που διχαστήκαμε κυρ Λάζαρε εδώ στην θετή μας πατρίδα όσο θα ζούμε θα πονάμε θα αγκομαχάμε, θα παραπονιόμαστε, θα δακρύζουμε ως την ύστατη στιγμή.

Μα ξεχάστηκα και πρέπει να φεύγω, και στείλε μου σε παρακαλώ τα ψώνια DELIVERY ο άντρας μου δεν θέλει να τα φορτώνομαι, όχι για την ανημποριά μου, σιγά μην σκέφτεται αυτό, μα για τον επιχειρηματικό κόσμο που θα τον σχολιάζει και θα τον ειρωνεύονται στα επιχειρηματικά Ελληνικά επιμελητήρια και συνεδριάσεις.

Άσε και ο Βαγγελάκης μου, ολόκληρος γιατρός, του ανοίξαμε Κλινική στις αρχές του έτους, του την κάναμε δώρο, σαν τελείωσε την Ιατρική. Άσε την Αρχοντοπούλα μου, της ανοίξαμε δικηγορικό γραφείο στο Σίτυ πριν δυο χρόνια και πάει μια χαρά.

Τα παιδιά του αδελφού μου είναι εισαγγελέεις, μπάριστερς, καθηγήτριες, ιερείς. Και όλα τα ανίψια μου έχουν σπουδάσει και σπκώσανε το σόι μας πολύ ψηλά, αφού σχετιζόμαστε με καλό κόσμο του Βοκλούς, του Μποντάι Μπητς, του Κούτζι, κ.α.

«Είχαμε..!! και τι... δεν είχαμε..!! Σπίτι Μαραγγόπουλου κοτέτσι είχαμε», λέγανε οι πρόσφυγες της Κωνσταντινούπολης, της Σμύρνης και του Πόντου όταν επέστρεψαν στην Ελλάδα κυνηγημένοι από τους Τούρκους. Ο Μαραγγόπουλος ήταν μεγάλος βιομήχανος κλωστοϋφαντουργίας στην Πάτρα, και φυσικό ήταν να έχει παλάτι ή πύργο ή βίλλα, μπορούσε και να έχει και τα τρία σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας, να κατοικεί και να τα επιδείχνει σαν μουσειά ως κάνουν και πολλοί νεόπλουτοι συμπατριώτες μας εδώ στην Αυστραλία.

Γι' αυτό να μην τα λες στους Ελλαδίτες όλα αυτά σαν θα πας, κυρά Ευτέρπη, γιατί αυτοί εκεί, μπορεί να μην έχουν οι περισσότεροι επιχειρήσεις, πύργους, παλάτια, κάστρα, μερσεντές, ιδιωτικά αεροπλάνα, πλοία, βενζινακάτους, κ.α. που απόκτησαν ορισμένοι μετανάστες αλλά έχουν μάνα, πατέρα και πατρίδα, μα ούτε για τα αρθρικά, τα ρευματικά, τη χοληστερόλη, την πίεση, το ζάχαρο την αμνησία, την κατάθλιψη, την ψυχοπάθεια, τη σχιζοφρένια και τόσα άλλα της ηλικίας μας και της εποχής μας αναπόφευκτα προβλήματα γιατί δεν θα σε νιώθουν.

Ε, πώς να μην τους πεις, κύριε Λάζαρε, πως ζούμε μέσα σε καλό κόσμο, σε πετυχημένους οικονομικά άρχοντες, σε αναγνωρισμένους

καλλιτέχνες και συγγραφείς, σε προέδρους και πολιτικούς, δεσποτάδες, καθηγητές, κλπ.

Ναι, αλλά ο Ελλαδίτης δεν τα βλέπει και νομίζει πως ψεύδεσαι ή επιδείχνεσαι, επειδή από λιόδεντρα γίναμε ευκάλυπτοι για να τρέφονται τα κουάλε της Αυστραλίας, θα λένε. Και αν ακόμα τους πείσεις πως πέτυχε αγωνιζόμενη τίμια θα σε φθονούν.

Καλά λες, κ. Λάζαρε, ας τα αφήσουμε, γιατί όσο τα λέμε τόσο πονάνε, άντε καλό βράδυ, χαιρετισμούς στην κυρά Χαρίκλεια και στην πεθερά σου κυρά-Σταυρούλα και θα έρθω την άλλη εβδομάδα να ψωνίσω και τα ξανά λέμε, μα για τα πολιτικά της Αυστραλίας μόνο όχι για τα περασμένα ξεχασμένα, ας χαιρόμαστε τα αποκτημένα.

Η κυρά Ευτέρπη βγήκε επιτέλους από το μαγαζί, ο μπακάλης οργισμένος μονολογεί «αμάν αυτή η γυναίκα λες και ήταν βαλτή να μου χαλάσει την ημέρα με τα δυσάρεστα που τσαμπούνσε, μου θύμισε την πεθερά μου. Άντε στο δαίμονα κυρά-Ευτέρπη, παραλίγο θα σε έστελνα... στο έξω από εδώ, λες πως δεν μου φτάνει που αντί η γυναίκα μου, με περιμένει η μάνα της σαράντα χρόνια στο τραπέζι κάθε βράδυ και είμαι αναγκασμένος να της λέω «ευχαριστώ μπτέρα, για ότι τσορβά μαγειρεύει για το δείπνο, πότε λύσσα στο αλάτι, ποτέ ανάλατο, δεν βλέπει η γριά, ρε τι τραβάω εγώ ο φουκαράς!

Μονολογούσε αγανακτισμένος μέχρι που μπήκε στο μαγαζί μια Αυστραλή γερόντισσα σπρώχνοντας με δυσκολία το τρόλεϊ με λίγα ψώνια, και ο Λάζαρος αρχίζει να χτυπάει στην κασιέρα τριάντα διαφόρου μεγέθους κονσέρβες, φεύγει η πελάτισσα, και αρχίζει πάλι να μονολογεί κοιτάζοντας στο κενό: «η κυρά-Ευτέρπη δεν μπορούσε να πάρει τα ψώνια της λόγω ασθένειας στο κορμί αλλά και στο πωρωμένο μυαλό της...

Η Αυστραλή δεν μπορεί να μαγειρεύει... λόγω του γήρατος, αλλά στέκεται ώρες πολλές μπροστά στις πόκερ-μασίνες και κινεί το χέρι της διαρκώς, το ίδιο και όταν παίζει πόλιν;

Η γυναίκα μου δεν κάνει ούτε το ένα ούτε το άλλο, γιατί τρέχει λείει να φτιάσει τον κόσμο, με τις μπουρδες της που γράφει. Δεν πάσχει ο κόσμος μόνο από σωματικές ασθένειες, μα και από διανοητικές, και εγώ πληρώνω τα τρελά τους, δώσε μου κουράγιο κύριε;